

Arrest

nr. 131 155 van 9 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 5 december 2013 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar in België verblijvende Kroatische zoon.

1.2. Op 10 maart 2014 treft de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt betekend op 5 juni 2014. De bijlage 20 vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk attest onvermogen uit het land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden.

Gelet op het feit dat het verblijf dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art.52, §3 van het KB van 8 oktober 1981. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoekster de schending op van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoekster een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist met klem dat zij niet zou aangetoond hebben om binnen de gestelde termijn aangetoond te hebben dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De verwerende partij stelt manifest ten onrechte als volgt:

“heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk attest onvermogen uit het land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden.”

Aangaande het attest onvermogen uit het land van herkomst dient benadrukt te worden dat verzoekster uitdrukkelijk benadrukt dat zij staatloos is; om deze reden is zij dan ook vrijgesteld van deze voorwaarde.

Daarnaast, omtrent het bewijs ten laste in het verleden dient gesteld dat verzoekster onmogelijk een bankrekening op haar naam kan openen, zolang ze niet in het bezit is van een verblijfsvergunning in ons land; doch verzoekster is in het verleden - en nog steeds - woonachtig met haar zoon, de heer [M.V.], die haar onderhoudt. Dat de verwerende partij hiervan op de hoogte is.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest ten onrechte werd genomen.

Dat evenwel volledig ten onrechte de verwerende partij een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in casu verwerende partij met bovenstaande gegevens geenszins rekening houdt, en zomaar verzoekster het verblijfsrecht beëindigt en haar een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Stad Antwerpen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Aangezien verzoekster de motivering van de bestreden bijlage 20 bekritiseert op inhoudelijk vlak bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…) Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

2.4. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarde van ten laste zijn afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid oefent de Raad een marginale wettigheidscontrole uit. In deze kan nog verwezen worden naar het arrest JIA van het Hof van Justitie (arrest C-1/05 van 9 januari 2007) waarin het Hof gesteld heeft dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent van een EU-onderdaan, het bewijs eist van de ascendent dat hij aantoonst reeds in het verleden ten laste te zijn geweest van de EU-onderdaan die hij vervoegt. Zij geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat op de bijlage 19ter van 5 december 2013, waarop de aanvraag van verzoekster genoteerd werd om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen, uitdrukkelijk werd gestipuleerd dat ze binnen de drie maanden onder meer een attest van onvermogen uit het land van herkomst en een bewijs van ten laste zijn in het verleden dient neer te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat dergelijke stukken niet werden overgelegd. Verzoekster betwist deze vaststelling ook niet maar tracht aposteriori te vergoelijken waarom ze dergelijke stukken niet heeft overgemaakt.

2.6. Daargelaten de vraag of verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat zij omwille van haar staatloosheid vrijgesteld is van de voorwaarden om een attest van onvermogen uit het land van herkomst over te maken, vormt de vaststelling in de bestreden bijlage 20 dat verzoekster geen bewijs heeft overgemaakt dat ze in het verleden ten laste was van haar zoon, een voldoende schragend motief. Het attest van onvermogen heeft immers betrekking op het aantonen dat men in het land van herkomst geen eigendommen heeft waaruit inkomsten kunnen worden gepuurd. Het bewijs van ten laste te zijn in het verleden dient aan te tonen dat men gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om zelf in de basisbehoeften te voorzien,

De vaststelling dat zij geen bewijs heeft overgemaakt dat ze in het verleden ten laste was van haar zoon kan verzoekster niet aan het wankelen brengen met haar eenvoudig en bloot betoog dat ze onmogelijk een bankrekening op haar naam kan openen zolang zij geen verblijfsvergunning bezit in België. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota staat het verzoekster vrij om met alle middelen van recht aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van haar zoon en is dit niet uitsluitend beperkt tot het overmaken van rekeninguittreksels. Voorts dient verzoekster het ten laste zijn van haar zoon op actieve wijze aan te tonen en dit kan niet impliciet afgeleid worden uit het feit dat ze met haar zoon onder hetzelfde dak zou wonen, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster dit niet heeft opgeworpen toen ze haar vestigingsaanvraag indiende, noch erna. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat te preciseren met welke stukken geen rekening werd gehouden.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA